

[Hasle.]

imidlertid ikke kunnet med et Kursspille- rum paa 2—2½ Points, og man er vejet tilbage for den meget store Opgave, som det vilde være at lade Krisefonden føre Obligationerne i Pari og derefter konvertere dem.

Mit Partis Opfattelse har i øvrigt hele Tiden været den, at denne Konvertering lod sig ikke gennemføre til Bunds, uden at man netop blev nødt til at konvertere til over Pari. Under Behandlingen af Loven af 16. December 1933 paapegede jeg dette ganske klart over for Ministeren, Folketingsstidende Sp. 1232, hvor jeg udtalte:

„Det fremgaar af forskellige Udtalelser, som den højtærede Regering har fremsat, at man mener at raade over ca. for 500 Mill. Kr. 4½ pCt. Obligationer, der kan stilles til Disposition for Ombytningen med 4 pCt. Obligationer. Men naar nu det Tidspunkt er kommet, da de 500 Mill. Kr. er opbrugt, saa er der jo ingen anden Udvej end at henvende sig paa Markedet, paa Børsen, for at indkøbe Obligationer; og mon saa ikke Forholdet skulde være dette, at Kursen paa disse Obligationer vil stige stærkt og maaske da op i Nærheden af Pari?“

Jeg kan ikke tydeligere give Udtryk for den Opfattelse, som vi dengang havde, og som jo har vist sig at være rigtig. Med Hensyn til Bykreditforeningerne er Konverteringen ogsaa brudt sammen, men det er af en anden Grund, det er simpelt hen Konverteringsafgiften, der har gjort det. Heller ikke dette har været uomtalt under Forhandlingerne. Jeg citerer her ganske kort Folketingsstidende Sp. 2082, hvor jeg over for Ministeren bl. a. udtalte:

„Men saa maa man ogsaa være klar over, at Konverteringen i stor Udstrækning ikke vil lykkes, for der vil simpelt hen være forbundet en temmelig ringe Fordel med Konvertering. Spændvidden mellem 4½ og 4 pCt.s Obligationer i aabne Serier ligger, som bekendt, normalt mellem 6 og 7. Her tager man forlods i hvert Fald 4, maaske mere; men hvor bliver saa Fordelen af? Nej, man maa regne med, at et stort Antal Mennesker ikke ønsker herefter at benytte sig af Konverteringsloven.“

Jeg, der i Praksis har haft Lejlighed til at beskæftige mig ikke saa ganske lidt med Konverteringen under denne Lov, har gentagne Gange stødt paa, at naar en virkelig Udregning og Tilbud fra Kreditforeningerne forelaa, betakkede Folk sig; de syntes, der under alle Omstændigheder var

for ringe Fordel forbundet med denne Transaktion.

Enkeltheder i Afsnittet om Konvertering skal jeg ikke i udpræget Grad komme ind paa; det tillader Tiden ikke, og i øvrigt har adskillige af Enkelthederne været omtalt af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller. Dog ønsker jeg at gøre ganske enkelte Bemærkninger.

Om § 1 ønsker jeg at sige, at jeg finder det noget betænkeligt, at Indenrigsministeren helt paa egen Haand skal kunne bestemme Kreditforeningskonverteringernes Tidspunkt og Maade. Hvad angaar Landkreditforeningsobligationerne, er denne Bemyndigelse jo ganske overflødig. Der er saa stor en Fordel forbundet med Konvertering for Landbrug og Landbrugsejendomme, at de skal saamænd nok konvertere i samme Øjeblik, som Grundlaget foreligger, nemlig det Grundlag, som maa skaffes til Veje gennem Nationalbanken og eventuelt andre Banker. Og for Bykreditforeningernes Vedkommende mener jeg rigtignok, at der burde Kreditforeningerne have et Ord at sige med i Laget om, hvornaar Konvertering skal finde Sted. Der skal udredes en stor Afgift, og der skal udbetales Penge af Reservefondene, og det er Kreditforeningerne, der staar med Ansvaret for, at denne Konvertering gaar igennem, Kreditforeningerne kan ikke henvende sig til Staten om Hjælp, hvis de kommer i Vanskeligheder. Saa mener jeg ogsaa, at de maa have et Ord med at sige i Laget over for Ministeren.

Den Konverteringsafgift, der er foreslaaet i §§ 3 og 4, har jeg saa udførligt udtalt mig imod tidligere, at jeg skal afstaa fra det ved denne Lejlighed.

Det ærede Medlem Hr. Clausager omtalte § 5. Jeg forstod nu ikke saa meget af, hvad det ærede Medlem sagde i Dag, for imod Sædvane talte han saa lavt, at det var umuligt at høre nede fra Pladserne; men jeg forstod, at det ærede Medlem var imod denne Bestemmelse. Jeg for mit Vedkommende er ogsaa imod den; jeg tror, den er alt for vidtgaaende. Jeg har som Sagfører mange Gange været med til at stille en Ejendomshandel op paa den Maade, at en Mand overtager Kredit- og Hypotekforeningslaan, betaler noget kontant og derefter udsteder en tredie Prioritet, som staar en længere Aarrække med mindre Afdrag, idet man regner med, at paa det Tidspunkt, da han skal bruge Penge til at indfri Tredieprioriteten, er Kredit- og Hypotekforeningslaanene nedbragt saa meget, at